

Klovner i krig

25. juni 07

● Verk Produksjoner

● Ifigenia
● Av Finn Iunker
● Porsgrunn internasjonale teaterfestival

● **Frodig satire i søplete sjømannsunivers.**

Anmeldt av **Inger Merete Hobbeldstad**
imh@dagbladet.no

TEATER: En hær er på vei fra Hellas til Troja for å hente tilbake den skjønnne Helena. Men skipene ligger stille, og det kommer ingen vind. For å blidgjøre gudene må hærføreren Agamemnon ofre sin egen datter Ifigenia. Det gjør han.

I 414 f. Kr. var det utgangspunkt for en tragedie fra Euripides' hånd. For Finn Iunker er grensene mellom tragedie og komedie mer uklare.

Matrosklær

Hans egen «Ifigenia» fra 2003 er en satirisk farse over den ustyrlige trangten til krig, og i Verk Produksjoners performanceaktige versjon er Agamemnon (Anders Mossling) blitt en guttunge i matrosklær – en klovn som herjer rundt i et scenelandskap preget av trashy sjømannsromantikk og alkoholdynket forfall. Ingen slik forestilling er komplett uten at hovedpersonene dynkes i forskjellige typer væsker, her vin, øl og oppkast, men

i Porsgrunn holdes effektene på et kontrollert nivå.

Resultatet er en smart og frodig satire med tydelige politiske undertoner og flust av populærkulturelle referanser. Kritikken av 2000-tallets USA ligger som en undertone, heldigvis aldri for påtrengende. Mens den antikke Agamemnon drives av skjebnen med stor S, flykter Iunkers hovedpersoner fra sine valg. De har all makt, men framstiller seg som maktesløse. Liv og død er i hendene på vettløse barn som virrer rundt, flørter og kjekler mens Ifigenias død kommer stadig nærmere.

Menn som kvinner

Iunker er kvassere som politisk

ELSKER HAVETS VÅG: Antikke myter tolkes på nytt i Verk produksjoners performanceaktige versjon av Finn Iunkers «Ifigenia». Foto: Verk Produksjoner

kommentator enn som teaterfilosof.

Skuespillernes stadige rollebytter og bruken av menn til å spille kvinner tjener hovedsakelig til å minne oss nok en gang om at ja da, dette er teater og nei da, det er ikke virkelighet. Men enkelte masete scener til tross er dette gjennomgående morsomt. Håkon Mathias

Vassviks selvhøytidelige Akilles og Thea Danielsens og Solveig Mohns bimboversjon av de antikke tragedienes kor er hysteriske komedieskikkelser.

Aller best er likevel «Ifigenia» i de roligere, tettere scenene der tempoet trekkes ned, og det eksistensielle skinner gjennom i det satiriske sirkuset.